

Марымонъ*), защото като сме изгубили пътятъ върнѣли сме ся на назадъ.

До половинъ часъ пѣщо по-далеко връхлѣтъ ни едно отдѣленіе Русска войска. Царьтъ като ся обади на началника имъ, кой е, каза му така: Тойзи вечеръ като бѣхъ на ловъ загубихъ ся, добрыйтъ тойзи селянинъ, прѣди да мя изведе на пътятъ ми, поиска да ми поднесе единъ скудня вечерѣ въ колибѣтъ си; но понеже ми ся стори, че видѣхъ отъ войницѣтъ на Пулосскаго да обыкалятъ тѣдѣзъ, пожелахъ да ся върнѣ по-скоро въ Вършавж. Ще ми сторите това добро да мя придружите до тамо. Колкото за тебе, друже, рече той, не ми е мѣчно ако си ся трудилъ напраздно, защото имамъ благодареніе да ся завърнѣ въ столицѣтъ си съдруженъ отъ тѣхнѣ милость, а не да ходѣмъ вече съ тебе. При всичко това, ще бѣде странно за мене да тя оставѣмъ безъ награды. Що ищешъ? кажи, ще ти поклонѣмъ каквото и да ми поискашь.

Въобрази си колко ся смутихъ отъ тѣзи случки, като неможахъ още да разберѣ какво намѣреніе имаше царьтъ; искахъ да си обяснѣ истинныйтъ смислъ на едно сумнително говореніе, което съдържаваше или горчивѣ ироніѣ, или твърдѣ великодушно остроуміе. М. Н. като мя подържѣ за малко въ тѣзи твърдѣ тежкѣ за мене неизвѣстность; виждамъ тя,

*) Единъ лѣтень дворець който принадлежи на Саксонското царство и отстои около единъ часъ отъ Варшавж, помалко нежели Веляна.